

чинки. = ^{на училището} ~~У~~ведохме другарски разговор. Скоро-скоро станахме близки и всяка вечер се събирахме в парка и ^{на училището} ~~в~~ сред боровите дървета ~~стояхме~~ ^с часове и разговаряхме за всичко. Болката ни беше главно ^и тежката военщина и отпуските. Беше война. Говорехме и за войната. Всеки имаше близки на фронта. Там беше и брат ^{на} Христо-Томата, подпоручик в македонския полк, ако не се лъжа. Компанията ни се състоеше от: Бедбал, Баската Павурджиев, Двятко-Животеца, Йордан Стратиев, Жоро и аз. Често дождаха и други общи приятели, но ние бяхме постаняните. Четеха се и стиховете. Христо обединяваше всички ни. Всички го обичаха и уважаваха. Той беше тогава дребничек, мургав с фини черти и правилно извит нос. Красиво момче ^и много хубава усмивка. Аз го закачах, че не знае да пуши, и действително ^и много особено държеше цигарата. Имаше ~~от~~ много имена, но най-си обичаше да му викаме Бедбал. Правеше още от ~~начало~~ впечатление на много начетен, ^и свободно четеше и руски език. Стихове пишеше навред ~~където и да е~~: и в клас, и в парка, и в леглото, и в столовата, и в ред. Една вечер, часа беше към 9, го потърсих в класа му. Вечер след вечеря, мисля от 8 до 10 часа, всички кукери се занимаваха в класните стаи и приготвяха уроците си за следния ден. Такъв беше реда. Понеже беше късно и наближаваше време за спане, в класната стая реда беше нарушен и имаше страшен шум. На брой имаше може би 70 човека. При този шум и развалени въздух моя ^и приятел Христо пишеше стихове! Показа ми ги. Това беше стихотворението за турчина, който от минарето гледал ^и долу дребните хора ^{на минарето}. Друг път го заварих в спалната на леглото си ^и пише. Наоколо шум и глъч. Аз лично най-харесвах стиховете му, когато ги напише и ми ги чете без да ги поправа. И моя съвет винаги беше да пише, и ако нещо не му хареса, да не го поправа, а чисто и просто да го остави настрана и да го ^и напише отново. Той много обичаше да слуша критики за стиховете си и да иска съвети. И ~~когато~~ ^{да се} ~~накой съвет му харесваше, веднага~~ ^и ~~вслушваше, въобще слушаше каквото му ка-~~ ^{в тях} ~~жа по този повод.~~ Много често ми е давал токущо ^и написани работи, или пък ме е запитвал, какво бих казал, ако напиша стихотворение с такава мисъл или такава разработка. В парка вечер гледахме залез слънце и разговаряхме и четехме стихове. Тогава излизаше хумористичен вестник "Смех и Сълзи", ~~а отговорен редактор~~ ^{чието издаване беше} ~~едно високо русо момче, родом от Пловдив с псевдоним Пиеро.~~ Така го знаехме. Имаше неделен ден или делник ^{Бедбал} надвечер край оградата на Военното училище и викаше Бедбал. Последния ^и му хвърляше през стена стихове от всички ни от компанията, а Пиеро след като ги разгледа набързо ще изреве със все глас: "Проза! Дайте малко проза, стига стихове!" Самият ^и Бедбал обичаше всички ни, но много нежно се отнасяше към Двятко-Животеца. Последния беше високо ^и слаб ^и мисля, още от тогава туберкулезен. Много се обичахме и никога не сме си казали крива дума. Пропуснах да кажа, че в компанията ни беше и Богомил Голов, син на тоговошния книжар-издател Д. Голов. Той беше в един взвод с Бедбал и леглата им бяха наблизо. Както казах, Бедбал често се разговаряше с мен. ~~и отделно и често сме се разхождали из парка или другаде заедно и тогава сме имали възможност да разговаряме по-интимно и да си кажем теженията на душите.~~ В такива разговори аз съм го разпитвал много за домашните му и личните му радости и скърби. Ставало е дума и за изгората му, но кой беше и какви бяха отношенията му ^и ~~не е ставало дума.~~ Христо ^и много привързан ^и беше ^и към роднините си, ^и особено братя ^и сестра. Аз познавах само Томата, чиито стихове също много харесвах. Той беше талантлив момък, ~~обаче живота го смачка, а нече той~~

1. Васил Павурджиев

2. Свети Караиванов